

AD GLORIAM

МОЯТ ПРИЯТЕЛ ПРОФ. Д-Р ПЛАМЕН ПАВЛОВ – ТАКЪВ, КАКЪВТО ГО ПОЗНАВАМ

Иван Лазаров

MY FRIEND PROF. PHD PLAMEN PAVLOV – AS I KNOW HIM

Ivan Lazarov

Скъпи приятелю!

Трудно е да се пише за теб, защото не се побираш в традиционните клишета и си твърде многолик. Искаше ми се да ти пожелаая да не си като другите хора, но не мога – ти не си бил и никога няма да бъдеш част от мнозинството.

Доста време размишлявах какво да ти пожелаая за твоята годишнина. Разлиствах стари и дебели книги, философски трактати, четох мъдри мисли и сентенции, за да напиша нещо хубаво за теб. Искях да е различно, да е запомнящо се и освен това да не бъде напудрено и фризирано, а истинско и вярно. Накрая се оставих на собствените си мисли и чувства... пък каквото излезе! Познавам те от четиридесет години. Децата ти се родиха и израснаха пред очите ми, играейки на детската площадка под прозорците ни. Дългите нощи, които прекарвахме в разговори, разходки и научни спорове се материализираха в множество съвместни статии, книги, учебници, сборници.

Твоята енергия и бликащите идеи, които щедро сипеше, станаха основа на научното ти израстване. Нещо повече, освен, че се отдаде без остатък на академичната си кариера, ти се превърна в носител и пламенен защитник на редица каузи, свързани с безкористния и искрен патриотизъм. Ти направи на парчета мита за „стъкления дом“ на класическия университетски учен, който не признава нищо друго, освен „обективната истина“.

Всеки божи ден, с всеки написан от тебе ред, ти продължаваш да доказваш на своите критици, че Историята може и трябва да стане част от българската менталност. Става дума за истинската История, а не за блоговите измислици и спекулативните умотворения на звани и незвани „изследователи“ и скандални пророци.

Не ми е никак лесно, признавам си, да намирам точните думи за теб, но ти го заслужаваш, Пламене, защото за мен ти си един от най-умните, емоционално богати и интересни личности, които имам щастието да познавам. Общуването с теб през тези четири десетилетия обогати моя вътрешен свят и промени мирогледа ми до известна степен. Ти ме накара да виждам невидимото, скритата поезия, романтиката в науката История! Затова накрая ще завърша с цитат от Макс Фриш, защото най-добре приляга на твоята бунтарска природа и всеотдайната ти работа на полето на Историята:

„...Какво всъщност означава традицията? Според мен това ще рече да разрешаваш задачите на своето време със същата смелост, каквато са проявили предците по отношение на тяхното време. Всичко друго представлява имитация, някакво мумифициране. И ако хората все още смятат своята родина за жив организъм, защо не я защитават от това мумифициране, което им се представя като уж опазване на родните традиции?

Носталгията по вчерашния ден, която е присъща на повечето жители на тази страна, е наистина угнетяваща. Тя се проявява и в литературата им. Повечето разкази отвеждат читателя в някаква кърска идилия, селският живот се представя като някакво последно укрепление на задушешността – щом нивите не се орат с коне, хлябът загубва своята поезия. Тъгата по отдалечаващия се все повече и повече 19 век изглежда най-съществената тема в швейцарската литература ... Бъдещето е неизбежно. Въпросът е какъв облик смятате да му придадете...? “

***Благодаря ти, Пламене, че те има, че си такъв,
какъвто си, и че мога да те имам за приятел!***